



El president José Ramón Bauzá, amb el batlle de Palma, Mateu Isern, i la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Salom, la nit electoral del 22 de maig de 2012, saludant des del balcó de la seu del PP la gèrnació que celebrava la victòria.

## El cesarisme de Bauzá

La nit del 22 de maig de 2011 el PP de les Illes Balears esclatà en una eufòria mai no sentida. El recompte dels sufragis a les eleccions autonòmiques celebrades aquell dia li donava un resultat espectacular. Amb quasi el 47% dels vots vàlids s'endua 35 escons sobre els 59 que componen el Parlament. El PSOE es quedava amb 19 diputats i el PSM (de Mallorca i Menorca), juntament amb les petites formacions coalitzades, se n'emportava 5 més. Ningú no s'havia ni acostat mai a un resultat tan impac-tant. José Ramón Bauzá, just després de prendre possessió del càrrec, formà un govern extremadament reduït i presidencialista. S'envoltà d'un grup petit d'amics d'absoluta confiança política i personal a qui situà en llocs essencials, com és el cas, entre pocs d'altres, del conseller de Presidència, Antonio Gómez, o del cap del gabinet de Presidència, Javier Fons. Se'ls considera els dos pesos més pesants del *cercle de ferro* del poder presidencial. Ells, amb el president, manegen els temps i l'estratègia del govern i del partit.

En dos anys, el PP ha passat de l'eufòria del triomf electoral a la preocupació per l'erosió del govern i pel cesarisme de Bauzá.

**Cesarisme.** Bauzá ha imposat una forma de governar absolutament cesarista. No hi havia passat mai res igual, a les Illes. És cert que tant Gabriel Cañellas (1983-1995) com Jaume Matas (1996-1999 i 2003-2007) presidiren el Govern i el PP de forma personalista, però sempre tingueren en compte els delicats equilibris de poder intern del partit i procuraren repartir el *pastís* de les institucions entre les distintes *famílies* internes. Bauzá no ho fa així.

El president actual del PP va ser elegit directament pels militants –març de 2010– en una votació directa i secreta, fins aleshores insòlita en la vida dels partits balears, i que cap altra formació

no ha volgut imitar fins ara. El fet de ser elegit així, i amb una participació superior al 48%, li donà una força inusual, la qual augmentà quan, sota el seu liderat, el PP assolí l'enorme victòria en les urnes autonòmiques.

Una vegada investit president del Govern, Bauzá tot d'una mostrà un caràcter fred, decidit i aliè a les formes de fer política i governar que havien manifestat tots el seus antecessors, fossin els del PP –Jaume Matas, Cristòfol Soler i Gabriel Cañellas– com del Pacte de Progrés –Francesc Antich– format per l'aliança entre tota l'esquerra i UM. Bauzá no cercà la satisfacció de les *famílies* internes del PP. En el repartiment de càrrecs, força reduïts per la crisi, molts militants que s'esperaven ofertes quedaren amb un pam de nas i profundament ofesos.

Ben aviat es veié, per un altre costat, que, a excepció del *cercle de ferro* ja referit, la resta de membres del govern –i, sens dubte, també els directors generals– no tenen altre paper que obeir ordres i passar *exàmens* davant del president. En dues ocasions, una per any, ha reunit l'equip dirigent de cada conselleria per *examinar-lo* sobre l'activitat realitzada. Cada vegada que algú s'ha desviat un mil·límetre dels desitjos o ordres del president, la seva carrera en el govern ha acabat abruptament. En dos anys el president ha canviat tres cops de

conseller de Sanitat, ha fet saltar mitja dotzena de directors generals i d'alts càrrecs i, finalment, la setmana passada feia una profunda crisi de govern que afectava l'essència de la línia política de l'executiu. Tots aquests moviments, els quadres dirigents del partit se'ls miren sense poder fer-hi res. Tant si els agrada com si no, s'han d'aguantar. Bauzà no consensua res amb els batlles, *barons* i d'altres pesos pesants del PP. El president fa i desfà el que creu oportú sense consultar-ho a tota aquesta constel·lació sobre la qual s'erigia el poder intern conservador en el passat. Aleshores, quan es triava el president orgànic a través del vot dels delegats en el congrés del partit –i no directament per part dels militants, com va passar el 2010–, qui volia ser-ho havia d'arribar a multitud de pactes interns, forjar equilibris complexos, prometre càrrecs... Bauzà ha fet acabar tota aquesta manera de fer. Ell deu pensar que no deu el càrrec a ningú i, per tant, no ha de donar cap prebenda ni ha de consultar res a ningú, excepte a aquells que compten amb la seva confiança directa i personal.

**Preocupació.** El cesarisme de Bauzà s'ha traduït en aquests dos anys en una forma de governar que ha generat desconfiança interna, polèmica externa i que aixeca preocupació entre les bases del PP amb vista al futur electoral. Temes lingüístics a banda –vegeu, respecte a la qüestió, les dues pàgines següents–, el govern ha optat per obeir disciplinadament les ordres i els consells que li donen des de la cúpula conservadora de Madrid. Això ha implicat una lluita intensa contra el dèficit, que en aquesta primera meitat de la legislatura s'ha convertit en pràcticament l'única política econòmica. Tot ha estat retallar, retallar i retallar. L'executiu de Bauzà ha acomiadat personal interí de l'administració i de les empreses públiques, ha perpetrat importants retallades dels pressupostos en educació i sanitat, totes les conselleries han vist minvats els seus recursos d'una forma espectacular, els doblers per a promoció turística són gairebé inexistents, ha aprimat molts de serveis i empreses... Fins i tot IB3, que s'ha convertit en l'única finestra mediàtica *amiga* per a Bauzà, l'estan aprimant de tal forma que el seu director general, José Manuel Ruiz, confessava recent-



Les retallades públiques i la forma de governar de Bauzà, sense diàleg, han irritat organitzacions socials, que han convocat nombroses manifestacions.



Des de just després de prendre possessió del càrrec, Bauzà es mostrà com un president extremadament presidencial, cesarista.

ment que amb els 30 milions que el govern l'obliga a funcionar enguany no és segur que pugui mantenir-se oberta.

En el PP no dubten que la lluita contra el dèficit és un objectiu essencial, però cada cop creix més el pessimisme respecte del futur electoral en veure com imposa les mesures Bauzà: sense diàleg, *manu militari*, amb fredor inexorable. La resposta són manifestacions al carrer com mai no s'havien vist, amb

molta gent, prolongades en el temps i que fan arrufar el nas als militants del PP. Una càrrec conservadora de tercer nivell confessava molt gràficament a qui subscriu: “Quan conec algú nou, m'estim més no dir que som del PP ni que estic a l'administració”.

Un dels flancs d'erosió més intensos d'aquests dos anys han estat –i encara són– els impostos que el govern ha aplicat. Contravenint la promesa de reduir-los, ha pujat els que ja existien i, per acabar-ho d'adobar, se n'ha inventat tres de nous que en diu *ecològics*. Els imposa a les grans superfícies comercials, a les empreses de cotxes de lloguer i als envasos de plàstics per a begudes. La rebel·lió empresarial a propòsit d'això ha suposat un xoc per als militants conservadors, que veuen espantats com totes les patronals tradicionalment properes al partit s'oposen aferrissadament al govern Bauzà per mor d'aquests gravàmens.

Si les retallades han provocat la reacció de l'esquerra sindical i social, més activa que mai al carrer, i el deïxondiment ràpid de l'oposició política –PSOE i Més– després de la batussa rebuda a les urnes, el fet que ara se sumi a tota aquesta àmplia crítica la de les patronals properes als conservadors, i que la crisi econòmica no faci pinta d'afluïxar abans de les eleccions autonòmiques, omple de preocupació les bases del PP.

*Miquel Payeras*